

Pritožba, ki jo je vložila Komisija Evropskih skupnosti 28. septembra 2007 zoper sodbo Sodišča prve stopnje (drugi senat), razglašeno 18. julija 2007 v zadevi T-189/02, Ente per le Ville Vesuviane proti Komisiji Evropskih skupnosti

(Zadeva C-445/07)

(2007/C 297/40)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Pritožnica: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: L. Flynn, zastopnik, skupaj z A. Dal Ferro, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Ente per le Ville vesuviane

Predlogi:

- Naj se razveljavi sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. julija 2007 v zadevi T-189/02 v delu, v katerem je bila razglašena za dopustno ničnostna tožba, ki jo je vložila Ente per le Ville vesuviane;
- naj se razglasi za nedopustno ničnostna tožba, ki jo je Ente per le Ville vesuviane vložila zoper odločbo Komisije D (2002)810111 z dne 13. marca 2002;
- Ente per le Ville vesuviane naj se naloži plačilo stroškov postopka in postopka na prvi stopnji.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija meni, da je njena pritožba, ki jo je vložila zoper sodbo Sodišča prve stopnje dopustna, ker, ne glede na to, da je bila uspešna v zadevi na prvi stopnji, ni uspela z ugovorom nedopustnosti, ki ga je vložila zoper Ente per le Ville vesuviane.

Po mnenju pritožnice je izpodbijana sodba neveljavna zaradi kršitve prava Skupnosti, v delu, v katerem je z njo sodba, ki jo je vložila Ente per le Ville vesuviane razglašena za dopustno, ker je bilo v njej upoštevano, da neposredno zadeva navedeno družbo v skladu s členom 230, četrti odstavek, ES. Pritožnica trdi, da se v skladu z veljavno sodno prakso, kadar gre, kot v obravnavanem primeru, za ukrep, naslovljen na državo članico, ki ima diskrecijsko pravico, da prenese ali ne prenese učinke te odločbe na pritožnico, ne more šteti, da pritožnico zadevna odločba neposredno zadeva, in to ne glede na dejstvo, če ta „prejema“ ali ne, sredstva iz skladov Skupnosti.

Tožba, vložena 1. oktobra 2007 – Komisija Evropskih skupnosti proti Italijanski republiki

(Zadeva C-447/07)

(2007/C 297/41)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisije Evropskih skupnosti (zastopnika: G. Rozet in L. Pignataro-Nolin; zastopnika)

Tožena stranka: Republika Italija

Predlogi tožeče stranke:

- Ugotovi naj se, da Italijanska republika s tem, da z zakonodajo, za opravljanje dela kapitana in častnika (drugi oficir) na vseh ladjah, ki plujejo pod italijansko zastavo, zahteva italijansko državljanstvo, ni izpolnila obveznosti iz člena 39 ES.
- Italijanski republiki naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija trdi, da italijanska zakonodaja s tem, ko za opravljanje dela kapitana in drugega oficirja ladje na vseh ladjah, ki plujejo pod italijansko zastavo, zahteva italijansko državljanstvo, ni v skladu s členom 39 ES, ki ureja načelo prostega gibanja delavcev, v smislu, kot ga razlaga Sodišče.

V okviru dveh postopkov glede delovnega mesta kapitana oziroma drugega oficirja trgovskih ladij, ki so plule pod špansko zastavo (zadeva C-405/01) ter delovnega mesta kapitana ladij namenjenih „mali priobalni plovbi“ (Kleine Seeschiffahrt), v tem primeru ribiških ladij, ki so plule pod nemško zastavo in so opravljale majhen ribolov na odprtem morju (zadeva C-47/02), je Sodišče, v sodbah z dne 30. septembra 2003 pojasnilo svojo razlago člena 39 ES.

Komisija poudarja, da v okviru tega postopka italijanski organi niso podali drugačnih trditvev od tistih, ki so bile podane v zadevi C-405/01, v kateri je bila Italijanska republika interventka, in trditvev, ki so jih francoski organi navedli v zadevi C-47/02. Sodišče je v sodbah z dne 30. septembra 2003 te utemeljitve ovrglo.

Komisija se je omejila na ugotovitev, da v odgovoru na obrazloženo mnenje z dne 22. maja 2007 italijanski organi ne izpodbijajo kršitev. Ti organi so namreč predstavili njihov namen, da se odpovejo pogoju državljanstva za dostop do delovnega mesta kapitana in častnika (drugi oficir), pri čemer si bode prizadevali za obveščanje Komisije o morebitnem izidu pogajanj med zainteresiranimi ministrstvi.

Komisija ni prejela nobenega obvestila o časovnem razporedu sprememb italijanske zakonodaje. Komisija zato trdi, da italijanska zakonodaja s tem, ko za opravljanje dela kapitana in drugega oficirja ladje na vseh ladjah, ki plujejo pod italijansko zastavo, zahteva italijansko državljanstvo, ni v skladu s členom 39 ES, ki ureja načelo prostega gibanja delavcev, v smislu, kot ga razlaga Sodišče.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio 3. oktobra 2007 – Roche SpA proti Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) in Ministero della Salute

(Zadeva C-450/07)

(2007/C 297/42)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Roche SpA

Toženi stranki: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) in Ministero della Salute.

Vprašanja za predhodno odločanje

1) Po določbah členov 2 in 3 [Direktive 89/105/EGS⁽¹⁾], ki urejajo razmerje med upravnimi organi države članice in farmacevtskimi podjetji – tako, da je določitev cene za zdravilo ali povišanje cene zdravila izvedeno na podlagi podatkov, ki jih zagotovijo [slednja], vendar le, če to odobrijo pristojni organi, torej na podlagi dialoga med podjetji samimi in organi, pristojnimi za nadzor nad izdatki za farmacevtske izdelke – je v členu 4(1) [Direktive] določena „zamrznitev cen vseh zdravil ali določenih kategorij zdravil“, ki je zamišljena kot splošen ukrep, da je treba vsaj enkrat na leto opravi-

viti pregled, da se ugotovi, ali makroekonomske okoliščine upravičujejo nadaljevanje zamrznitve. Ta določba daje pristojnim organom rok 90 dni od začetka pregleda, v katerem morajo ti objaviti, kakšna bodo povišanja ali znižanja cen, če sploh. Ali se taka določba v delu, ki določa „znižanja cen, če sploh“, razlaga tako, da je poleg splošnega ukrepa zamrznitve cen vseh zdravil ali določenih kategorij zdravil dovoljen tudi drug splošen ukrep znižanja cen vseh zdravil ali določenih kategorij zdravil, ali se besede „znižanja cen, če sploh“ nanašajo izključno na zdravila, ki so že predmet zamrznitve cen?

2) Ali se člen 4(1) v delu, kjer pristojnim organom države članice v primeru zamrznitve cen nalaga, da vsaj enkrat na leto opravijo pregled, da ugotovijo ali makroekonomske okoliščine upravičujejo nespremenjeno nadaljevanje zamrznitve, razlaga tako, da je mogoče tak ukrep, če je odgovor na prvo vprašanje, da je znižanje cen dovoljeno, uporabiti celo večkrat v enem samem letu in to ponavljati v več letih (od 2002 do 2010)?

3) Ali je na podlagi zgoraj navedenega člena 4, če ga beremo v povezavi z uvodnimi izjavami, ki so usmerjene k prvotnemu cilju ukrepov, ki je „pospeševanje javnega zdravja z zagotavljanjem razpoložljivosti ustrezne preskrbe z zdravili po razumni ceni in preprečevanje odstopanj pri takšnih ukrepih, ki lahko ovirajo ali izkrivljajo promet z zdravili v Skupnosti“, dovoljeno sprejetje ukrepov, ki se sklicujejo bolj na „ocenjeno“ ekonomsko vrednost izdatkov kot pa na „določeno“ vrednost (vprašanje se nanaša na oba primera)?

4) Ali se morajo zahteve, povezane s spoštovanjem zgornjih mej izdatkov za farmacevtske izdelke, za določitev katerih je pristojna vsaka država članica, nanašati izključno na izdatke za farmacevtske izdelke, ali imajo države članice diskrecijsko pravico, da upoštevajo tudi podatke v zvezi z drugimi izdatki za zdravstveno varstvo?

5) Ali je treba načeli preglednosti in sodelovanja zadevnih podjetij pri ukrepih zamrznitve ali splošnega znižanja cen zdravil, ki izhajata iz Direktive, razlagati tako, da je vedno in za vsak primer treba določiti možnost odstopanja od cene, ki je določena, (člen 4(2) Direktive) in možnost konkretnega sodelovanja podjetja, ki zaprosi za odstopanje, pri čemer morajo posledično upravni organi obrazložiti morebitno zavrnitev?

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 89/105/EGS z dne 21. decembra 1988 v zvezi s preglednostjo ukrepov, ki urejajo določanje cen zdravil za človeško uporabo in njihovo vključitev v področje nacionalnih sistemov zdravstvenega zavarovanja (UL L 40, str. 8).